

La Filmoteca inicia amb l'Escac un pla sistemàtic de digitalització dels fons fotoquímics del seu arxiu. Cada any escanejaran deu llargmetratges i deu curts

Una nova vida digital

Bernat Salvà
BARCELONA

Cinc verbs sintetitzen la tasca del Centre de Conservació i Restauració de la Filmoteca de Catalunya, situat al Parc Audiovisual de Catalunya: recuperar, conservar, catalogar, investigar i difondre el patrimoni filmic català. Encara se n'hi pot afegir dos més, subratllats a la presentació que s'hi va fer dijous passat: digitalitzar i visibilitzar. La consellera de Cultura, Natàlia Garriga; el director de la Filmoteca, Esteve Riambau, i el director de l'Escac, Sergi Casamitjana, van presentar al centre de Terrassa el pla sistemàtic de digitalització dels fons fotoquímics de la Filmoteca de Catalunya, que permetrà traslladar al format digital deu llargmetratges i deu curts cada any.

No es tracta, va explicar Esteve Riambau, de digitalitzar tots els fons, per diversos motius. El primer de tot, logístic: "És un pla selectiu. Si escanegéssim tots els fons, ocuparien el 40% de la memòria de tota la Generalitat." A més, la Filmoteca és dipositària dels fons, format per desenes de milers de rotlles de pel·lícules i negatius, però "conservem materials privats", i per digitalitzar una pel·lícula, cal posar-se d'acord amb els seus pro-

Esteve Riambau, Natàlia Garriga i Sergi Casamitjana al soterrani de l'arxiu, a un grau de temperatura ■ FILMOTECA

pietaris. I hi ha un altre motiu per no escanejar-ho tot: probablement d'aquí uns anys hi haurà formats digitals més avançats que deixaran antiga la tecnologia actual. És per això que totes les pel·lícules es guarden com un tresor als soterranis de l'Arxiu, a un grau de temperatura i una humitat del 30%.

Natàlia Garriga va destacar que "l'audiovisual és prioritari al nostre departament", i que, a més de fomentar la producció, el Departament de Cultura

considera que "la preservació i la difusió del patrimoni és clau". Esteve Riambau cita tres objectius del pla: "Primer visibilitzar, aquesta és la nostra funció com a Filmoteca, no només conservar. Volem fer una política sistemàtica de digitalització, amb deu llargmetratges i deu curts cada any. I en tercer lloc fer un pla selectiu."

Per dur a terme aquest pla, el Centre de Conservació i Restauració de la Filmoteca té un aliat impres-

cindible: l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (Escac), que també té la seu a Terrassa. "No hi ha millors companys de viatge, per proximitat geogràfica i perquè l'Escac té una política pedagògica vinculada a la creació en format fotoquímic", diu Riambau.

"En el procés formatiu de l'Escac, el negatiu continua tenint més valor que mai –corroborava Sergi Casamitjana–. Probablement aquest és el punt on vam trobar un enllaç entre

la Filmoteca, la conselleria i nosaltres. Poder rodar sense veure el que estàs fent i poder-te emocionar després obliga a fer un procés mental per la construcció de la imatge que és fonamental, té un valor pedagògic que no us podeu imaginar."

Pel que fa a visibilitzar tot aquest material, Esteve Riambau explica que "la primera pista d'ateratge i d'enlairament de les pel·lícules que surtin d'aquest procés seran les sales de la Filmoteca, en

un cicle que farem a partir del 2023 i es dirà *Història permanent del cinema català*; després seguiran el seu camí en el circuit cultural o comercial".

Críteris de selecció

Els vint títols que es digitalitzin cada any seran escollits per una comissió amb representants de diversos sectors del món del cinema. Es digitalitzaran pel·lícules produïdes o coproduïdes per Catalunya entre el 1940 i el 2014, que es triaran amb criteris com l'estat de conservació, la manca de còpies digitals disponibles, la conformitat dels propietaris dels drets i la diversitat de gèneres, estils i períodes del cinema català.

El pla compta amb personal que s'hi dedica i una infraestructura estable. La Filmoteca ha adquirit dos escàners a través de l'ICEC i s'han instal·lat a l'Escac, que també aporta una sala de projecció amb estació de color, imprescindible per completar el procés de digitalització. Entre els primers títols digitalitzats en aquest pla hi ha *A tiro limpio* (Paco Pérez Dolz, 1963), *Los felices 60* (Jaime Camino, 1963), *La ciutat cremada* (Antoni Ribas, 1975), *Boom Boom* (Rosa Verges, 1990) i *Tren de sombras* (José Luis Guerin, 1997). ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Degustar, de nou, Teatro de los Sentidos

Assaborint Catalunya
Grup: Teatro de los Sentidos
Dissabte, 29 d'octubre (dates puntuals fins al 16 de març)
al Polvorí de Barcelona

Des de fa gairebé 20 anys el Polvorí del castell de Montjuïc respira café i canyella. Hi ha un ambient de calma i contemplació d'ombres a

la llum d'una espelma que relaxa l'ànima i atenua l'es-tretès quotidià. El Teatro de los Sentidos és una companyia internacional que ha arrelat en aquest antic edifici històric abandonat.

Aquest cap de setmana la companyia ha fet possible un projecte que perseguia des de gairebé el principi: ampliar el sentit del

gust en l'experiència teatral en la seva petita capella teatral. Sobretot al primer plat, introdueixen aromes de quilòmetre zero. El grup, que manté un equilibri entre incorporacions i membres fidels, continua explotant les sensacions del tacte, l'oida i l'olfacte per sobre del de la vista (habitualment, dominant). Ara,

és clar, ha cobrat més dimensió el del gust. Menjar en silenci, a les fosques, després d'haver connectat amb la mitja veu de qui fa una confiança a desconeguts i d'haver rescatat un record propi té uns profunditats gairebé catàrtica. Fins ara, el grup només ho havia incorporat molt puntualment en les seves ac-

cions i havia fet estada al Taxidermista de la plaça Reial com a substitució a la dificultat logística a Montjuïc.

Teatro de los Sentidos ha donat vida a un racó de la ciutat; manté els seus tallers de recerca teatral, que van molt lligats a una concepció contemplativa a una revisió gairebé d'ermi-

tà. A principi del 2000 eren uns habituals en el Festival Grec. Les poques entrades disponibles s'acabaven en una alenada. Ara, l'espai és al Polvorí (al novembre recuperen *Mariposas del alma*). Fan un teatre que trenca codis i que apropa els cossos afeblement. Una abraçada postpandèmica és reconstruïent. ■